

Rába György

TILL EULENSPIEGEL ÚJABB CSÍNYE

Rászedtem már azzal a lapleosztót
így gondolták bajtársaim
hogy én apám kockás kiránduló
öltönyében a szögesdrót mögött
azonosíthatatlan klasszikus
ritmust nappal vacogtató fogoly
bújtam egy bekecses társ tartalék
katonaköpenyébe éjszakára
lám bukfencezve mutat orrot
a csúfondáros kuncogtak magukban
de aztán hajnalban trombitaszó
hívott sorakozóra négyesével
minden egyes mundért viselőt
s a kijáratnál cigánybanda húzta
amikor tovamenetelt
mássága felé a madárijesztők
háromszázig leszámolt csapata
előttem épp betelt a létszám
elzavartak a maradékkal együtt
nahát ez már a tréfa netovábbja
holott még pukkant egyszer az a rejtett
csattanó hiszen nyomban visszaadtam
nicsak a kincstárit ez a bohóc
nevetséges haha nevetséges haha
kióvakodva a torz látományból
kristálygömbömben együvé tekintem
a lőszeres vonathoz vonulókat
a fölrobbanó háromszázakat
a csatorna száján kibukkanó
egyenkint lepuffantott osonókat
s a varázslat szemközti héjfalára
a hahotázókat ám az nevet
igazán ki csínyeibe rekeszti
a fúrt agyút s nézőjét s önmagát is
minthogy végül mindig akad egy ingyen
vígasságra vágó a kívülálló
Till hallgat és többé nem is szeret
szolgalmását a történetbe lopta
kényszerzubbony az már nem is a zsávolý
s a pajkos némán egy lajstromozatlan
térbe surranva messzire fülel
fölhangzik-e ott másik nevetés

HÁTSÓ ABLAK

Esőpötytös üvegre sirályok
éhenkórász csatangolók írnak
nyirkos föld mennyországába vágóok
pörgő lombok rendelkező úrnak

Vetemedett pattogzó keretben
ez a kép a lét alamizsnája
kirekeszti ami lehetetlen
óriás konc egy halandó szájba

Vagy jólelkű gazdag ajándéka
hangyjának egy abrosznyi síkon
hadd jusson egy morzsa reménység a
holnapomra hahotáznom sírnom